

Наша творчість у ЗМІ

«Вісник Надзбруччя»

«Журавлик»

«Вечірня казка»

«Вільне життя»

Книга для майже дорослих, або що почитати підлітку

Побуває думка, що сучасні підлітки не цікавляться читанням, але насправді, багато з них просто не знайшли тексту, який би зацікавив їх. Сьогодні ми хочемо розповісти не про класичний твір, а про книгу уродженки Тернопільщини Оксани Сайко «Кав'ярня на розі».

Кав'ярня на розі – чудове місце для зустрічі з найнесподіванішими людьми. Недаремно події, що описані у книзі, пов'язані з кав'ярню. Адже кожне місто має свій запах, який можна розпізнати та відчутти, навіть на відстані багатьох кілометрів.

Молода і допитлива Лідка підрацьовує у кав'ярні свого дядька кельнеркою. Вона приїхала до міста, щоб втілити батькову мрію стати еко-

номістом. Батькову – бо власної мрії поки не мала. Як і перед кожним підлітком, перед нею постало питання: куди вступати після закінчення школи, який фах обрати? Це надзвичайно турбує дівчину, адже від цього залежить її подальше життя. А батьки, замість того, щоб допомогти вибори, насаджують власні мрії та бажання. Вона залюбки спостерігає за людьми і таким чином пізнає їх. Бо кожна людина – то цілий світ, «особливий, складний, світло-темний і кольоровий водночас, словнений своїх тасмицях». То що ж таки вирішить дівчина – здійснити батькову мрію чи обрати свою?

У кав'ярні завжди цікаві відвідувачі: отче-богохульник, який відкрив у собі дар повертати людям їхні духовні скарби; праля та столяр, які бо-

ються розповісти одне одному про свої почуття; молодий учитель із музичної школи зі смішними настановченими вусами; поет-невідаха, вірші якого жодне видавництво не береться друкувати; постійно усім незадоволений добродій із житлової контори та багато інших. Дуже цікаво спостерігати за гостями привітної кав'ярні та розгадувати їхні історії. Бо вони, як і діти, часто бувають безпорадними.

Оксана Сайко торкається проблем, які турбують юну душу дівчини. Це і тема забутих книжок, загублених ікон, видання книжок, які не розраховані на масового читача, проблеми батьків і дітей, неревалізованості, надмірного фанатизму. Авторці чудово вдається передати внутрішній світ дівчини з її переживаннями, ваганнями, хвилюваннями.

Хоча Ліда з юних років є досить самостійною, розумною, розважливою, але все ж таки вона ще дитина і має замало власного досвіду. А тому потребує любові, підтримки та розуміння. У неї добре серце та відкрита душа. Вона вміє співчувати і чути інших людей. А ще зі всією своєю дитячою щирістю намагається допомогти. Дорослі відвідувачі кав'ярні часто стають не найкращим прикладом для дівчини, але таки потрібним, щоб зрозуміти це життя.

Книга написана у романтичному стилі, добра та наївна, як дівоче серце.

Учні 8 класу загальноосвітньої школи І-ІІІ ступенів с.Личківці, гурток "Журналістика": Лілія Фрицька, Тетяна Бучко, вчитель – Олеся Михайлівна Гаврилюк

ДОВІДКА

Оксана Сайко народилася 1 січня 1976 року в містечку Скалат, що у Подільському районі. Спочатку майбутня письменниця вступила до Львівського державного медичного коледжу, а потім здобула другу освіту у Львівському національному університеті ім. Івана Франка на факультеті журналістики.

Раніше працювала у газеті "Літературний Львів", у виданні "Арка". Дописувала у газети «Україна Молода», «Літературна Україна», співпрацює з журналом для підлітків "Сто талантів".

Оксана Сайко – дипломант літературного конкурсу "Транслово-2006", переможець конкурсу на найкращу повість від журналу "Дніпро" 2009 року (повість "Волоцюги"). У 2012 у «Видавництві Старого Лева» вийшла книга для підлітків «Новенька та інші історії», яка потрапила до довгого списку премії "Книга року БІБІСІ – 2012".

Зараз авторка підліткових оповідань працює над низкою нових творів.

Казка

Історія кленового листочка

На одному із кленів посеред лісу живе листочок. Є в нього багато друзів, таких самих зелених. Але ось прийшла осінь. Листочки змінили своє забарвлення. Перетворилися на жовто-багряні. Вітерець шарудів ними, наче грався, і відривав від гілочок.

Одного дня до листочка завітав жовтий метелик.

— Привіт! Як справи? – запитав метелик.

— Привіт, чудово! Сонечку усміхаюся та граюся у лави з вітром.

— О, і я так вмію, – метелик легко змахнув крильцями, закрутився та щез від подиху вітру.

Листочок щосили затріпотів, закрутився, але гілочка міцно тримала його за ніжку. Засмутився жов-

толиций. Почав мріяти, щоб одного разу перетворитися на метелика й полетіти від рідного клена та побачити світ.

Щодня холоднішало. Осінь заволоділа природою. Одного ранку здійснилася мрія листочка, бо він відірвався від гілочки та стрімголов полетів дотолу. На мить його охопив розпач, що ось і все – життя завершилось. На щастя, іжачок почепив собі на голки кленовий листочок і поніс у домівку.

А там на листочка чекають нові друзі та пригоди.

Тетяна БУЧКО, учениця сьомого класу загальноосвітньої школи І-ІІІ ступенів с. Личківців, гурток «Журналістика».

ХМАРИНКА З МРІЄЮ

НА ОДНІЙ з карпатських гір – Піп Іван Мармороський – втомилася мчати за вітром невеличка хмаринка і присіла собі відпочити на самому кордоні України з Румунією. Звали її Маргаритка. Таке ім'я дали хмаринці родичі, бо вона була наче та квітка – гарна і пухнаста. Втомлена хмаринка закрила очі та поринула у міцний сон, адже повітря у горах чисте-пречисте і запах трав та квітів такий приємний!

- Дивись, дивись, хмаринка! – почувся голос туристів.

- Ого, як вона собі тут примостилася? – запитав Роман свого друга Степана.

- Можливо, втомилася мчати на крилах вітру і присіла відпочити???

- Так, я втомилася. Ох як же мало я спала. І навіть тут, на висоті 1 936 метрів, мені не дадуть відпочити. Я ще маленька, тому мені важко мандрувати з усіма. Я хочу зупинитися, дивитися на навколишній світ, пізнавати щось нове. Дорослі вже це все знають, і мені нецікаво в їхньому товаристві. У них усе сіре і буденне.

- Вибач, хмаринко, що ми тебе розбудили. Можна з тобою сфотографуватися?

- А як це? – запитала здивована Маргаритка.

- Це твоє і наше зображення, як малюнок у книжці. А ми будемо мати пам'ятку про тебе, – пояснив Роман.

- Ого, круто, я ще такого не бачила...

- Ну, звичайно, ти ж літаєш там, високо в небі, і не можеш знати про це.

- Так, у мене зовсім інші клопоти, – засмувала Маргаритка.

Сфотографувавшись, наша хмаринка помчала далі, бо прилетів сильний вітер і підхопив її на широкі крила. Встигла лише попрощатися з мандрівниками і побажати їм удачі в житті.

На Маргаритку усі хмари були уже дуже розлючені. Вони поволі перетворювалися на важкі дощові хмари і не хотіли, щоб їхня донечка блукала сама по світі. Вони мали разом випасти дощем, разом випаруватися і знову стати однією командою, одною

родиною. Такої допитливої дитини за тих кілька тисяч років, які вони живуть, у них ще не було. Через Маргаритку завжди доводилося всюди затримуватися.

Дівчинка-хмаринка вже й не рада була, що знову потрібно спускатися на землю, адже з висоти пташиного польоту більше цікавого можна дізнатися. А тепер треба буде випасти дощем серед поля, де немає нічого цікавого і чекати підняття парю до неба, а це дуже довго і сумно... Попереду її чекало багато процесів, поки вона знову стане хмарою...

Та нашій хмаринці пощастило, адже випали вони дощем у цікавому місці в Румунії – біля печери Ведмедів. Ця печера – унікальне вапнякове утворення, у ній знайшли останки 150 печерних ведмедів. Роздивилася Маргаритка це незвичайне явище і зробила висновок, що у дорослому житті вона не хоче більше перетворюватися на дощ. Їй цікавіше мандрувати

безперестанку. Веселіше зачепитися за гостроверхий шпиль якогось монастиря чи палацу, обдивитися місцевість і помандрувати далі, адже у світі є стільки цікавого та корисного, створеного самою природою та людськими руками... Стільки є різних країн, і всюди вона б хотіла побувати, адже життя прекрасне і прожити його потрібно яскраво. А витратити час на різні

фізичні перетворення їй нудно та нецікаво. Але повинно пройти ще багато часу, поки Маргаритка зможе зробити свій вибір і не залежати від батьків та родичів.

Прошло чимало років, поки наша хмаринка стала дорослою. А трапилось це у Великобританії, де поширеним явищем є затяжні дощі. Настав момент швидко приймати рішення, і ось повідомила Маргаритка всіх, що вона більше не хоче перетворюватися на важку дощову хмару. Батьки з обуренням прийняли її рішення, почали забороняти, родичі їх підтримали і вчинилася велика колотнеча. Всі ставали дедалі важчими та не спішили випадати дощем. Рідні перемовляли Маргаритку і лякали різними неприємностями, які можуть з нею трапитись, коли вона буде сама. Уся команда в один голос заявила, що більше вони не родичі і ніколи не приймуть її назад. Та

наша хмаринка була впертою – вона попрощалася з усіма і легенько помандрувала пізнавати світ. Її обурили слова родичів, адже вона сподівалась на їхню підтримку і допомогу. Та вона не хотіла жити як усі. Вона хотіла втілювати свої мрії, а не жити чужим життям.

Прошло чимало років з часу вигнання Маргаритки з команди. Спершу їй було боляче, та потім хмаринка була задоволена життям. Вона побувала у багатьох країнах світу, познайомила з різними культурами і звичаями народів, побачила чимало рукотворних та природних пам'яток. Добре, що вона вчасно зрозуміла: головне, мати свою мрію, робити все, щоб втілити її у реальність, і не боятися перешкод. Маргаритка не боялася, тому і стала щасливою.

*Олеся Гаврилюк (Шмира)
Ілюстрація Марини Ківанець*

ИНА...

ці блукаю
нобарвних
арні! Чорні,
товини, що
пейзажу.
повторний
о!

незвично.
з кущів
про свої
до. Тільки-
вона. Та —

ного Бугу
в.

ка. Пара
на краю
ля своєї

я шпаки.
зі садів.

куренці
тканим

атий та
жучка,
тинців,

ів. Але
ни вже
ншими

здечка
ви. Це,
може

навіть
легка
здієш.

х.
ж до

яка
ному

оди.
они

". Та
люю.

или
Так

х—
яд.

НАША ПОШТА

“Веселі канікули” Ніни Фіалко

Ніна Іванівна Фіалко народилася на Черкащині в селі Косенівка Уманського району 10 вересня 1943 року під час воєнного лихоліття в родині сільської інтелігенції. У важкий голодний 1947 рік захворіла на туберкульоз кісток. Семирічку закінчила з однією четвіркою, і мама влаштувала в Уманську бухгалтерську школу, в яку приймали учнів після закінчення десятирічки. Старт в доросле життя ніби був добрий, бо в не повних шістнадцять років вже нараховувала у колгоспі людям трудодні. Папери і рахівниця з ранку до смеркання, ще й на єдиний вихідний брала деякі підрахунки додому. Жодної вільної хвилини! Зненавиділа цю роботу і стала замислюватись, яким чином її можна змінити. На щастя у селі започаткували вечірню десятирічку і я вступила до 8 класу. Не розповідаючи батькам про свої плани (вони не схвалили б їх), після закінчення року подала документи до Київського технікуму харчової промисловості. Мріяла вбити два зайці: вирватися зі села і набути професії, не пов'язаної з сільським господарством. Під час навчання виявилось, що майже всі однокурсники мають атестати середньої школи, а деякі потрапили до технікуму з другої спроби. Щоби не пасти задніх, знову мусила наздоганяти науку. Закінчила лише перший курс, а учбовий заклад розформували. Студентів відділу кондитерського і хлібопекарного виробництва перевели до Кам'янець-Подільського.

Після закінчення навчання в технікумі харчової промисловості здобула фах техника-технолога і була скерована на роботу до Тернополя. Обраній професії присвятила тридцять шість років життя. Роботу свою любила і завжди до вирішення виробничих проблем підходила творчо. Кілька разів брала участь у республіканських змаганнях серед обласних управлінь громадського харчування. На конкурсах очолювала групу кондитерів області, де обов'язковою умовою мав бути і власний рецепт якогось виробу. Першого місця не займала, але завжди серед багатьох учасників була чимось відзначена (путівкою, цінним подарунком).

Раніше ніколи не писала (навіть в думках не було). Та економічна криза 90-х змусила переосмислити життя. Стрес став поштовхом для розкриття у собі нових можливостей. Щоб майнути за кордон чи зайнятися “бізнесом” — не мала ні бажання, ні здоров'я. А щоб від безгрошів'я не втратити розум почала писати романи. Романи написані правдиво і, мабуть, тому користуються найбільшим попитом у читачів. Спочатку писала лише восени і взимку, бо влітку була зайнята на дачі та з онуками. Тепер внуки підросли, дачі позбулася, а творчий процес заводів цілком і безповоротно. Більшість творів редаговані Богданом Мельничуком. У грудні 2015 року Ніна Іванівна стала повноправним членом ТОО Національної Спілки Письменників України.

Канікули — напевне, найкраща пора у житті школярів. Кожного року дітки їх чекають із нетерпінням. Миські учні, які не мають можливості провести літо в сільській місцевості, втрачають чимало. Щоб літчко не пройшло марно в чотирьох стінах багатоповерхівки з телефоном у руках, завбачливі батьки відправляють своїх чад у село, а там їх чекає ціла низка пригод. Саме про найкращі сонячні місяці літа пише Ніна Іванівна Фіалко у своїй книзі повістей для дітей «Веселі канікули».

Ян — московський школяр прямує до бабусі в село в Україну. У столиці залишаються товариші, розваги та улюблені ігрові автомати. Попереду “нудні” уроки з математики, яку, на думку бабусі, треба довчити, та багато польової роботи. Сергій Володимирович, батько Яна, народився та виріс в Україні і з трепетом згадає Батьківщину та хоче прищепити своєму сину любов до неї.

Сільські дітлахи вже встигли засмагнути на сонечку, лиш Ян виділявся біленькою шкірою та виглядав хворобливим серед однолітків. Бабуся так відгодовувала онука, що на кінець літа його не впізнати. Цікавою та пізнавальною для Яна є дружба з Сашком і Оленкою, саме вони знайомлять юнака з свійськими тваринами. Пізно ввечері, коли товариші звільнялися від роботи, дівчата влаштовували інтелектуальні знання, бо за день так стомились, що сил не було. Спритно Ян виділяється серед дітлахів своїми навичками, адже вправно володіє комп'ютером, якого у інших ще немає.

Однолітки вихваляються, як заробляють гроші, то й нашому Яну закортіло. Бабуся організувала роботу — збирати колорадських жуків, по копійці за кожного, адже діти мають знати ціну грошам. Згодом почався сезон смородини, яку повезли до міста. Там Ян відчув себе продавцем і отримав перші зароблені гроші. Коли поїзд від'їжджав, Ян сумно дивився на обриси місцевості, де пройшли його веселі канікули.

Інеса КАРХУТ, Марія МЕДІОХ,
ЗОШ I-III ступенів с.Личківці Гурток “Журналістика” вчитель О. Гаврилюк

Самотнє мишеня

В одному сільському будинку, в якому проживала звичайна сім'я, сталося у малюка мишеняти горе. З кожним днем ставало менше зерна у бочці, починався голод. Звали його Жужик. Батьків з'їв кіт Мурзік, тому він залишився один на цілому білому світі. Жужик з самого поля прибіг у сільський будинок, бо там було багато їжі, заховався у маленьку шпаринку. Не пройшло багато часу, як про Жужика дізналась мешканка дому. Тут

мишенятіві було несолодко.

Тітка Оксана була справжня господиня, тому б не стерпіла мишей у своїй хаті. Зразу ж підсипала отрути до їжі. Жужик, на щастя тоді був ситим, тому не повівся на таку затію Оксани. Ніколи ще господиня не частувала його смаколиками, тому її доброта виявилася йому підозрілою. Вирішив малюк тікати світ за очі. Жужику зовсім вилетіло з голови, що на подвір'ї чатує кіт Мурзік. Тільки мишеня вибігло,

одразу з'явилась велика тінь kota. Жужик чимдуж почав тікати.

Довго блукав по полю, але знайшов нірку родичів, які його тепло прийняли та запропонували залишатися у них. Ось такий хороший кінець у історії про самотнє мишеня.

Соломія ПАЛЮХ,
уч. 8 класу ЗОШ I-III ст., с.Личківці,
Гусятинський район,
Тернопільська область,
гурток "Журналістика",
вчитель О. Гаврилюк

Творчість наших ЧИТ АМТБ

Творчість учнів 8 класу ЗОШ І-ІІІ ст. с.Личківці Гусятинського району, Тернопільської області, гурток "Журналістика" (див.світлинку), вчитель Олесь Гаврилюк

Леся Українка очима восьмикласників

Леся Українка — видатна українська письменниця. На її долю припало чимало випробувань, проте жодне не зруйнувало її віри у життя. Лариса була дуже допитливою і розумною, тому в чотири роки вмiла читати. Згодом вивчила десять іноземних мов. Дівчина просила в дитячому віці назвати її Лесею. У дитинстві полюбляла гратися з молодшим братом Михайлом. Чудово грала на фортепіано, вишивала, виготовляла іграшки, співала і танцювала. Дівчинка зростала в атмосфері любові до української мови, культури, традицій. Лариса Косач у дев'ять написала перший вірш "Надія" для своєї тітки. У тринадцять років був надрукований вірш "Конвалія". Поетеса зростала щасливою у гарній родині.

Лілія ФРИЦЬКА

Ще маленькою дівчинкою Леся Українка 19 січня 1881 року пішла на Водохреще подивитися, як святять воду. Людей було багато, і поверх льоду набралася вода. Леся була взута у ваянки, які промокли. Через це у неї замерзли ноги. Після цього почала боліти права нога настільки сильно, що вона аж плакала, хоч була теплою. Лікували її народними методами, думаючи що, у неї ревматизм. Через деякий час у Лесі перестала боліти нога. Але через декілька років біль повернулася, після цього було зрозуміло, що це туберкульоз, а не ревматизм. Невдовзі Лесі зробили операцію на кістках кисті лівої руки, після цього вона уже не змогла грати на піаніно. Потім виявилось, що права нога також уражена. Після операції туберкульоз вразив легені, а коли лікували у Карпатах та Італії, то недуга перейшла і на нирки. Поетеса лікувалася ще у Єгипті, де був сухий клімат, який покращив її стан. Леся Українка 30 років боролася із туберкульозом, але на жаль, хвороба перемогла її.

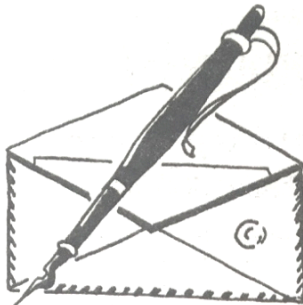
Марія МЕДЮХ

Леся Українка писала вірші впродовж всього свого життя. Перший вірш вона написала, маючи всього дев'ять років, останній — у 40 років. Всього вона написала біля 250 віршів. Перша збірка — "На крилах пісень" — надрукована у Львові в 1893 році. Друга — "Думи і мрії" — надрукована також у Львові в 1899 році. Третя — "Відгуки" — у Чернівцях в 1902 році. Надаючи великого значення композиції своїх збірок, прагнучи, щоб кожна становила собою одне художнє ціле і сприймалася як завершений художній витвір, Леся Українка не дотримувалася хронологічного принципу розташування поезій всередині збірки. Її прижиттєві збірки мають чітко окреслені хронологічні межі, жоден твір в них не передруковувалася двічі, до збірок включалися не всі опубліковані на той час твори, а лише ті, які поетеса вважала кращими. Окрім цих поетичних збірок, Леся Українка написала ще 115 віршів, які не увійшли до складу збірок. Вони лише частково були надруковані за життя поетеси. Серед віршів, які сама Леся Українка не віддавала до друку, неважко виділити твори гострого політичного звучання, а також твори, в яких відбилися її особисті переживання. Твори, надруковані Лесею Українкою поза збірками, подаються в останніх авторських редакціях, за текстом останніх прижиттєвих публікацій. Неопубліковані твори подаються за автографами, які в більшості своїй зосереджені у відділі рукописів Інституту літератури ім. Т. Шевченка АН у фонді Лесі Українки.

Христина МАЛКОВИЧ

Життя Лесі Українки минуло в боротьбі. Усім відомо, що видатна поетеса з дитинства була хворою на туберкульоз, через що дуже страждала, мусила постійно лікуватися. Згідно з найпоширенішою версією, хвороба поетеси — наслідок застуди. Її особиста війна за здоров'я тривала 30 років. Хвороба змушувала Лесю лежати цілі місяці в ліжку, а кругом було життя, розцвітали весни, сміялося сонце. Товариші її були щасливі — вони були вільні, тишилися, що в них не було ніякого горя. Та Леся ніколи не скаржилася на своє лихо, мовчки переносила його і терпеливо, наче доросла людина. Вона всіх запевняла, що це нічого, що вона хутко вичуняє, що все буде гаразд. Але роки йшли, і Леся не видужувала. Хвороба призвела до того, що дівчинка не ходила до школи, однак завдяки матері, а також М. Драгоманову, який мав великий вплив на духовний розвиток Лесі Українки, вона здобула глибоку й різнобічну освіту. Письменниця знала більше десяти мов, вітчизняну та світову літературу, історію, філософію. Іноді помічалось поліпшення в стані здоров'я, потім знову ставало гірше. Недуга прикувала поетесу надовго до ліжка. Але навіть знесилена Леся вивчала мови, писала вірші і революційні твори. Самотність, відірваність від молодого товариства привели Лесю в світ фантазії, надзвичайний і дивний. Вона цікавилася малюнками, що знаходила в великих книжках, і, розглядаючи їх, придумувала для них таємничі історії, до яких вони ставали ілюстраціями. Хвороба Лесі прогресувала, їй стає дедалі гірше, але наче наперекір вона продовжує вчитись, писати і навіть виступати перед своїми слухачами. Останні роки Леся Українка жила в Грузії та Єгипті. Невблаганно прогресувала хвороба. Долаючи страждання, вона знаходила силу працювати. На Кавказі вона все частіше згадувала волинське дитинство, перед нею поставали картини задумливої польської краси. Так виникла "Лісова пісня", яка була написана за кілька днів тяжко хворою поетесою. 1 серпня 1913 р. на 42 році життя, після трьох десятиліть боротьби, видатна поетеса померла від туберкульозу нирок в грузинському містечку Сурамі. Тіло її перевезли до Києва й поховали на Байковому кладовищі.

Вікторія ЧУПАК

НАША ПОШТА

Знайомство з Ліо

— Доброго дня, дорога редакціє газети "Журавлик". До Вашого затишного офісу завітав птах Ліо. Я живу у Личковецькій школі. У годівничку мені дітки приносять смаколики. Раніше жив у лісочку. Та якось одного сонячного дня я зламав крило. Пролежав біля школи два дні субота та неділя, майже непритомний і ніхто мене не бачив, бо у всіх вихідні. Аж у понеділок діти доставили моє тільце до медсестри та забинтували крило, добрих два тижні доглядали. У школі мені дуже сподобалося. Шум, гамір, щебіт щасливих діток. Тепер після хвороби часто літаю до свого лісового дому, зустрічаюся з друзями.

Нещодавно я заприятелював з колишнім двічником та бешкетником Сергієм. Це від мене заніс до медсестри з друзями. Раніше до учня запрошували батьків, адже він часто порушував дисципліну. Але коли ми подружились Сергієм змінився, бо я завжди просив його розповісти про Африку, хімічні речовини, історичні битви, тому й з горем пополам двічник почав вчитися, мало відмінником не став. Але недовго тривала наша дружба, бо наступили зимові канікули. І я відправився до лісу. Потім минув ще один навчальний семестр, і я був щасливий зі своїм другом одинадцятикласником-випускником, усі були раді, лише мій друг приховував збентеження. Він не хотів прощатися.

— Любий друже, можливо, ми придумаємо інший варіант розвитку подій. Чи реально, коли я поїду з тобою на навчання? — А ким би ти хотів стати?

— Програмістом. Хочу створювати програми та допомагати людям.

— А що таке програміст?

— Це та людина, яка працює за комп'ютером і створює нове програмне забезпечення.

— Класно! — покажеш мені свій комп'ютер!

— Я тебе Ліо, запрошую у гості, вдома покажу техніку, пригощу смаколиками та познайомлю з батьками і сестричкою.

— Дякую, друже, за твою гостинність.

Вечері за столом зібралася ціла Сергієва сім'я. Мама Оленка, тато Віталій, сестричка Наталка. Сергієм приніс на долонях свого улюбленого Ліо.

— Мамо, подивися кого я приніс.

— Хто це? — здивовано запитала мама.

— Це мій найкращий друг Ліо.

— Ой, який він симпатичний!

За вечерею довго обговорювали плани Сергієва і завершили розмову на сумній ноті.

Чую, друзям потрібно розлучитися. Грак цілу ніч побивався від горя у своїй маленькій лісовій хатинці. Вся природа сумувала разом з ним. Але коли перестав лити дощ, до лісу велосипедом приїхав Сергієм. Друг був дуже веселий, налаштований позитивно.

— Дорогий товаришу, сестричка плакала цілу ніч, і мої батьки дозволили тобі проживати у нашому домі. Ти будеш частинкою сім'ї. А я щотижня приїжджатиму з навчання і ми весело будемо проводити час.

Літо швидко минуло. Сергієм поїхав на науку. Ліо дуже сумував за своїм приятелем.

Грак із вирію прилітає,

І з усіма весну чекає.

Разом з дятлом личинки виїдає,

Ліс від цього користь має.

Все довкола розцвітає,

Грак поважно походить,

Бо багато роботи має,

Він малят поважати старших навчає,

Добре про свою сім'ю дбає.

Ірина КРАВЕЦЬ, Вікторія ЧУПАК,

ЗОШ І-ІІІ с/пупенів с.Личківці, Гусятинський район, Тернопільська область

Вчитель Олесь Гаврилюк

Красуня Альфа

Альфа — сіра мишка пішла на ринок купити собі помаду. Та їй не вистачило тих грошей, які поцупила у родини літніх людей Тетяни і Сергія. Прийшла спонтанно думка піти працювати до ресторану, щоб купити собі потрібні речі. Ресторан — це таке місце, де працює дуже багато мишенят. Пообідати приходять багатші миші, які в суспільстві зайняли вищу нішу. Тут Альфа побачила, що таке красиве життя. Пані-миша на каблучках, з сумочкою, у пальті приїхала красивою машиною. За столиком чекав панок, стильно одягнутий, з букетом квітів. Вмить Альфа заплющила очі і подумала собі, що нічого цікавого у лісі нема, тут справжнє життя. Їй захотілося досягнути у житті таких висот, яких досягли відвідувачі цього престижного ресторану.

Альфа працювала не покладаючи рук. У неї виникла ідея купити хатинку у мишачому містечку. Але одержаних грошей було надто мало. Вона у думках поррахувала, що орієнтовно п'ять років їй прийдеться складати на власне житло. Забула за помаду та туфлі. Мрія полонила усі думки.

Якогось дня прийшов відвідувач — сусід Альфи з лісового будиночку та розповів сумну історію, що батьки Альфи потрапили в зуби котів і, напевне, не залишились живими. Брати і сестри Альфи розбрелися по світі. Тепер Альфа ще раз переконалася у правильності своїх дій. У мишачому містечку безпечніше проживати, і з надією придбати будиночок щодня виходила на роботу.

Вікторія ЧУПАК

Пригоди Рити

Мене звати Рита. Чомусь пригоди ходять за мною слідом. Тільки кудись піду, як влипну в якусь халепу. Одного дня, коли мама пішла на роботу, я, найстарша дитинка в сім'ї, так заслухалась природознавства в школі, що помандрувала вивчати ліс. Чомусь ніколи не звертала увагу на його красу та ошатність. В дупло бігли білочки, поволі мандрували їжачки, кудись біг зайчик та співали птахи. В думках Рити — зачарування навколишнім світом.

Так помандрувала мишка, що загубила слід додому. Перед Ритою постали широкі поля ледь вкриті снігом.

— Куди йти? — сама себе запитала та схопилась лапками за голову. — прийшлося мандрувати вперед до людей, адже сліду назад не знала ніяк. Дві ночі йшла зораним полем, бо вдень потрапила в пазурі кота від якого ледве втекла.

На третій день зморена Рита потрапила до молодій сім'ї, у якої не було чим поласувати, бо бешкетливі малята нарobili гамору у будинку. Прийшла до сусідки — старенької бабусі Клевентини. Вона мешкає сама, попри свій вік справно порається по господарству. Відтоді Рита зажила в теплі і в добрі, бо не було у Клевентини жодного кота. Навіть забула, що варто повертатися додому. За місяць рідна сторона відлунням минулого почала кликати до себе. Зібралася Рита у дорогу. Довго блукала але все ж таки потрапила у ліс до своїх батьків.

Ірина КРАВЕЦЬ

Сніжинка Соня

Мене звати Соня. Живу високо в небі. Одного дня настала зима. Наша пані Природа сказала мені сьогодні ще не летіти на землю, а почекати до завтра. Я засмутилася, тому, що всі рідні уже полетіли, а я одна, мов, сирота залишилася. Мої братики та сестрички, такі сніжинки, як і я, вже вкрили чорну землю білою пухнастою ковдрою. Довго я переживала, але настав той момент і я полетіла.

Таких відчуттів у житті ще не переживала. Це так незвичайно, коли ти летиш собі поволі, звичайно, якщо у Вітру хороший настрій. Інакше він тебе стрімголов несе до місця призначення. Боляче було приземлятися, але мене втішило те, що я поруч зі своїми рідненькими. Лежимо ми на дитячому майданчику. Маємо можливість спостерігати за галасливою діворою.

Одного дня я познайомилася з дівчинкою Софійкою, в нас за випадком долі однакові імена. Тільки її кличуть Софійка, а мене Соня. Це симпатичне дитя хворе, кашляє і болить горло. Щодня відвідує певні процедури в лікарні, тому не часто виходить гратися зі своїми однолітками. У Софійки сумний вираз обличчя, бо в лікарні їй колють уколи, а вона їх страшенно боїться. Мені неприємно бачити слізки на її обличчі. На жаль, довго хворіла дівчинка, місяців два. Але нарешті вона видужала і приходила з однолітками гратися у сніжки. Дітки, цінуйте кожну мить життя, бо вона неповторна!

Ліля ФРИЦЬКА,
уч. 7 кл. ЗОШ I-III ст., с.Личківці,
Гусятинський р-н, Тернопільська
область, гурток "Журналістика"

В гостях у Ніченьки

Пані Ніч чомно виконувала завжди свої обов'язки перед Природою. Тривалість нічного періоду, як ми знаємо, залежить від пори року. З настанням осені і взимку Нічці приходилося довше працювати, бо День тоді короткий. Ніколи не зазіхала на День, бо знала, що порушиться тоді рівновага. Та одного суботнього дня зустріла пані Ніченьку на ринку Баба-Яга і почала пропонувати хабаря грошима, щоб пані Ніченька захопила частину Дня для звершення її планів. Пані Ніченька справедлива, знає всі закони Природи і на чуже ніколи не зазіхає, висварила Ягу і подалася по своїх справах.

Яга такої відмови не хотіла чути і почала мізувати, щоб то зробити для здійснення своїх злих намірів, довго думала-гадала аж ось попросила літню бабусю піти попросити у Ніченьки милостину. Та погодилась, бо біда та злидні доїдали її з усіх сторін, а Яга обіцяла винагороду. Тим більше, що бабуся про злі плани не здогадувалася. А Яга нарадила літню жінку, що мовляв, та пані дуже добра та гуманна.

Одного понеділка Зорі похосидили з неба та повмоцувалися на своїх зручних ліжечках у затишному будинку пані Ніченьки, відпочивали до наступного свого виходу на небо. У той момент, коли Ніченька частувала бабусю смаколиками та готувала їй харчів цілий мішок, Баба Яга вбігла до спальні небесних світил та почала загортати їх у свій мішок, їй допомагав вірний друг — Кіт. Коли бабуся пішла і Ніченька зачинила свої двері, якось пані стало на душі важко.

— Зірочки, до столу, будемо вечеряти, затрималася я з бабусею. Зазвичай, після таких слів Зірки чомно поспішають за стіл, але ніхто не відгукнувся. Пані Ніченька запідозрила неладне, як прийшла до їхньої кімнати, то остовпіла, бо ліжка Зірок були порожніми... Сльози горохом покотилися по її обличчю.

— Не вберегла, що ж мені робити? — картала себе за необачність пані Ніченька. На землю вже був час опускати нічні сутінки, а Ніченька не знала, де її знайти Зорі. Зате телефонувала до Місяця і разом почали шукати побратимів. В обох виразу виникла думка, що це діло рук Баби-Яги. Ось і відправились до її хатини на курячих ніжках.

Тим часом Яга виймала Зорі з мішка і розкидалася лайливими словами, бо Зорі пеки в руки і не допомагали навіть рукавиці. Недовго Яга мудрувала, куди їх заховати, бо давна для крадених речей мала спеціально відведене місце — скриню на замку. Якось Баба не врахувала того фактору, що якщо вона покрала Зорі, то Ніченька не вийде на зміну до тієї пори — доки їх не знайде. От і застали Місяць і Ніченька Ягу тоді, коли вона складала небесні світила у скриню. Ключі від скрині вчепила собі на шию. Старий пересохлий від віку ланцюжок розірвався, і пані Ніченька лідхопила ключі, які впали на підлогу. Неочікувано на допомогу прийшла сама Матінка Природа, коли побачила, що пунктуальна Ніченька запізнюється на своє чергування, і допомогла Зорям вибратися на небо. Отож, дітки, як бачимо все у природі закономірно і людина не може нав'язувати їй свої правила. Любіть і шануйте природу.

Олеся ГАВРІЛЮК-ШМИРА,
вчитель української мови та літератури

свої стіни. Також я веду гурток "Журналістика". Щиро дякую за чудову газету та можливість друкуватися.

НАША ПОШТА

Добрий день, любий "Журавлику"! Сьогодні під твої крила пригортаються нові читачі — учні 7 класу ЗОШ І-ІІІ ступенів села Личківці Гусятинського району, Тернопільської області. Цьогоріч рідна школа прийняла мене вже не учнем, а вчителем української мови та літератури у

Олеся ГАВРІЛЮК-ШМИРА

Історія

кленового листочка

На одному із кленів посеред лісу живе листочок про якого йде мова. Є у нього багато друзів, таких самих зелених, які під шелест вітру ведуть свою таємну розмову. На зміну теплого літнього прийшла осінь. І листочки миттю змінили своє забарвлення. Перетворилися на жовто-багряні. Вітерець шарудів ними, наче грався, і відривав від гілочок.

Одного осіннього дня до листочка на дерево завітав несподіваний гість — жовтий метелик, оскільки у обох однакові відтінки.

- Привіт! Як справи? — запитав метелик.
- Привіт, чудово! — відповів листочок.
- Що робиш?
- Сонечку усміхаюся і граюся у лови з вітром.

— О, і я так вмію. — Метелик легко змахнув крилечками, закрутився та щез від подиху вітру.

Листочок щосили затріпотів, закрутився але гілочка міцно тримала його за ніжку. Засмутився жовтолиций. З тугою в душі почав мріяти, щоб одного разу перетворитися на метелика і полетіти від рідного клена та побачити світ.

Щодня холоднішало. Осінь повністю заповонила природу. Одного ранку здійснилася мрія листочка, бо він відірвався від гілочки та стрімголов полетів додолу. На мить його охопила розпач, що ось і все життя завершилось. На щастя все змінилось. Іжачок причепив собі на голки кленовий листочок і поніс до своєї домівки. Життя продовжується, бо там на листочка чекають нові друзі та пригоди.

Тетяна БУЧКО, учениця 7 класу,
гурток "Журналістика",
вчитель Олеся Гаврилюк-Шмира

Мої пригоди

Я — картина тихої ночі. На моему полотні зображено дерева, які вкрили чари ночі, зорі та гострий краєчок місяця. Стою я на прилавку в магазині серед інших подвійок. Кожна із нас має свою неповторну історію. На даний час нас всіх об'єднує один дах — магазин, який складається із трьох поверхів. Точніше — торговий центр. У нашому відділі продаються годинники, вази, статуетки та різні сувеніри.

Одного дощового дня настав той момент, коли мене купила заможна родина. Посадили в автомобіль на задне сидіння і повезли в свій будинок, що знаходиться на околиці міста. Мені сподобалося нове просторе помешкання. Причепили мене у вітальні, — де пили чай або каву з гостями. Це було не часто. Іноді мені доводилося сумувати, але недовго, бо ще купили телевизор і родина все частіше дивилася його, а я милувалася їхніми добрими та ширими стосунками. У цьому домі не відбувалося суперечок. Все у нас було прекрасно. До того дня, як сім'я почала збирати поспіхом речі.

— Картину візьмемо з собою?

— Так, звичайно! — відповіла його дружина. І ми вирушили в дорогу.

Іхали дуже довго ми — всі речі у причепі до легкового авто. Раптом розпочався сильний вітер і дощ, перший зовив мене своїми могутніми руками та з дорогою вазою викинув на асфальт. Моя подружка по біді аж скрикнула від болю, бо розлетілася на шматки, а по мені згодом переїхала вантажівка. Я скрикнула від нестерпного болю. Моя рамочка пошкодилася. Без свідомості я пролежала до ранку. Коли вийшло сонечко, мене підбрала жінка років тридцяти. Вітерла рушником і принесла додому.

— Данилку, подивися, що я знайшла по дорозі на роботу. Це буде тобі на завтрашній день народження. Я її полагоджу і повішу у кухні.

— Дякую, мамо — по щоді ньеньки скотилася сльоза. Бо у неї проблеми з чоловіком — п'яницею через гроші. Бо той завжди виносить останню копійку з дому. Навіть дитині немає за що купити подарунків. І з певних причин затримується розлучення. Я часто бачила, як п'яний тато бив маму, а десятирічний Данилко плакав. Але одного дня розлучення таки відбулося і у маленькій квартирці настала тиша. Відтепер мама працювала на двох роботах, а п'яний тато більше не з'являвся. Лише Данилко часто сумував, бо довго не було мамі з роботи.

Отож, дітки, не губіть свої речі, адже вони сумують за своїми господарями. На щастя мені пощастило знайти другий дім.

Ірина КРАВЕЦЬ, уч. 7 класу
гурток "Журналістика",
вчитель Олеся Гаврилюк-Шмира

Творчість ЧИТ АЧТВ

Сніжинка з мрією

Високо-високо, серед пухкеньких хмаринок мешкала маленька сніжиночка Скай. Усе своє життя від народження вона мріяла потрапити на Землю та знайти друга. Одного дня вона посперечалася з матінкою Природою та Вітром, бо ті ще не готові були відпускати таку юну красуню у далечінь. Наполягла на своєму та й полетіла.

Скай плавно спускалася на поверхню Землі.

— Як красиво навколо! — захоплено милувалася сніжинка, яка у своєму житті крім хмаринок, вітру, зірок нічого ще не бачила. Приземлилася вона на сковану морозом землю та образливо лежала собі там, бо ще ні з ким не познайомилася. Потрапила Скай на шкільне подвір'я у вихідні дні. Тому й було їй дуже сумно. Сніжинка вже й подумала, що так буде завжди. Так пролежала вона суботу та неділю, а в понеділок був такий шалений рух, що у Скай аж розболілася голова. Гомінлива дітвора щebetала на перервах, дзвоник дзвенять. Ось нашу героїню побачила дівчинка Леся.

— Привіт!

— Привіт, весело, підтанцювуючи, на радіощах відповіла Скай.

— Мене звати Леся.

— А мене Скай. Ти собі навіть не уявляєш, яка я рада знайомству. Будеш моїм другом?

— Так. Сьогодні після уроків я заберу тебе додому.

— Але не в тепле приміщення, бо я розтану і тоді не зможу натішитись нашою дружбою.

— Добре. Чекай мене після уроків.

— А що таке уроки?

— Це навчання, коли вчитель тобі пояснює, а ти маєш зрозуміти.

— Аааа... А хто такий вчитель?

— Та людина, яка навчає діток доброму, мудрому, вічному. — Продзвенів дзвінок і Леся миттю побігла до класу.

Після уроків Леся забрала сніжинку додому. Скай тепер живе на дереві, засипаному сніжком до тієї пори, поки вітер не вирішить їх погойдати і віднести кудись подаль.

Щоранку Леся підходила до деревця і

сніжинка зістрибувала з гілочки на ранець учениці і несло дівча сніжинку до школи.

Дорогою вони розмовляли як найкращі друзі, бо це було дійсно так. Скай пізнавала світ. Їй Леся розповідала про те, що вона вчить на уроках, але Скай вимагала все нових і нових цікавинок. Тоді Леся зазирала в Інтернет для пошуку нової інформації.

Одного дня щось пішло не так. Сніжинка почувала себе надто кепсько і стала дуже дратівливою. Обидві не розуміли, у чому причина. А причина в тому, що надворі потепліло і вона стала танути. Тільки і встигла промовити до своєї подружки:

— Дякую за дружбу. Я знову помандрую в небо у вигляді пари і вже іншого разу не знаю, чи приземлюся поблизу тебе, невідомо куди замете мене вітер.

— Прощай! Дякую тобі за все.

Дружба — важлива та невід'ємна складова життя людини. Дуже добре, що Сніжинка здійснила свою мрію. Через деякий час вона знову випаде сніжинкою з неба у інше місце і знову заведе собі подругу. Можливо ти, читачу, станеш товаришем Сніжинки Скай.

Тетяна БУЧКО,

учениця 7 класу ЗООШ I-III ст.,
с.Личківці, Гусятинський район,
Тернопільська область, гурток
"Журналістика"

Вчитель Олеся Гаврилюк-Шмира

Пригоди сніжинки Сніжани

— Доброго дня усім читачам гезети “Журавлик”, звати мене Сніжана. Живу у широкому чистому небі, наче козак у степу. Цілу весну, літо та осінь я випадаю на землю у вигляді дощику, взимку — сніжинкою. Одного грудневого дня вітер, як ніколи не поспішав і дуже-дуже поволі переносив мене на землю. Тим часом я вперше побачила вікна багатоповерхівок і де-не-де чула голоси мешканців. В одному з вікон я побачила маленьку дівчинку, яка дивилася у небо і щиро посміхалася моїм подружкам сніжинкам. Прийшла старша сестра і забрала маленьку красуню, ще й помахала пальчиком за невиконані уроки.

Раптовий поштовх вітру залишив мене на підвіконні цього будинку і я могла бачити, як поживає дитя. Зеленооку красуню звали Тетянка, на жаль, мама цих сестричок часто потрапляє в тенета Зеленого змія (вживає алкоголь). Мені надзвичайно шкода, що я лише сніжинка, а не людина-працівник органів, які можуть контролювати батьків, чи вони належно доглядають своїх дітей. Батько Тетянки і Романки дуже багато працює і зрозуміло, вихованням дітей нікому займатися. За Тетянкою більше доглядає старша сестричка.

Мені шкода діток, але зробити я нічого не можу, декілька днів і я знову перетворюся на воду і помандрую в небо, випаді на землю, але це вже буде інша історія.

Вікторія ЧУПАК,
уч.7 кл. ЗОШ I-III ст., с.Личківці,
Гусятинський район, Тернопільська
область, гурток “Журналістика”

Юля-нехлюя

Твір із використанням фразеологізмів

За тридев'ять земель від нас живе Юля-нехлюя. Любить вона відбивні їсти, аж

за вухами лящить. Іноді як зголодніє, то вола б з'їла.

На уроках Юля - б'є байдики. Часто заздрить однокласникам, що у них легка рука. Особливо не любить математику, на цьому уроці у Юлі капуста голова. А на перерві лише збитки киплять у її руках. Отже, як зрозуміли дорогі читачі, Юля у школі – п'яте колесо до воза. Ще не встигне продзвеніти дзвінок на перерву після останнього уроку, як Юля вітром летить додому.

Удома в Юлі тато – велика риба. Через це для дівчини закони неписані. Хоч тато нехлюї ніколи не кидає слів на вітер та завжди виконує донечки забаганки. Часто Юля своїми

витівками татусеві свиню підсуне. Та він навіть не злоститься, бо вже знає свою дочку як п'ять пальців.

Одного разу Юлька дозволила собі аж занадто, перестала ходити до школи... І вже на цей раз їй дісталось на горіхи. Бо батько виклав перед дочкою усі карти і сказав змінюватися, бо кури заклують.

Гурток «Журналістика»:
МАЛКОВИЧ Христина,
МЕДЮХ Марія, ЧУПАК Ві-
кторія, КРАВЕЦЬ Ірина,
ПАЛЮХ Соломія, КАРХУТ
Інеса, ФРИЦЬКА Лілія,
БУЧКО Тетяна

Вчитель **ГАВРИЛЮК**
Олеся Михайлівна

ФРАЗЕОЛОГІЗМИ В УКРАЇНСЬКІЙ МОВІ

Іноді ми навіть не зауважуємо, наскільки міцно увійшли у наше життя і нашу мову особливі стійкі словосполучення, що сприймаються як нерозривні вислови і відтворюються у вигляді цілісної конструкції, яка прирівнюється у смисловому відношенні до одного слова. Ці словосполучення отримали назву «фразеологізми». Саме фразеологізми часом породжують найбільш нетривіальні образи, стаючи невичерпним джерелом жартів і анекдотів. Що стосується письменників, то важко взагалі уявити їхню діяльність без використання фразеологічних зворотів. Тому хочеться побажати кожному, хто вважає себе інтелектуальною людиною, оволодіти фразеологією, бо вона дає грандіозні можливості щодо використання мови і виразу власних почуттів.

«Без фарб та полотен не уявляємо свого

ЖИТТЯ» –

сім'я Семаків про малювання, творчість і талант

Мальовниче село Личківці розкинулося на правому березі річки Збруч. У нашому селі є чимало талановитих людей. Одними з таких є сім'я Володимира та Наталії Семак. Це молоде подружжя художників, яке не уявляє свого життя без фарб та полотен. Фантазія митців дозволяє створювати складні сюжети, насичені емоціями й відчуттями динаміки композиції.

Роботи Семаків прикрашають не один храм, не одну домівку на території району та області.

Неодноразово роботи художників були виставлені у фойє Будинку культури, школі та

вона створює чудові акварими.

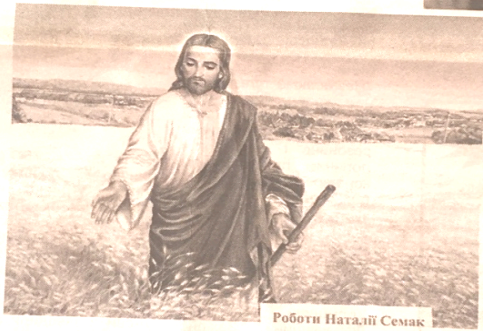
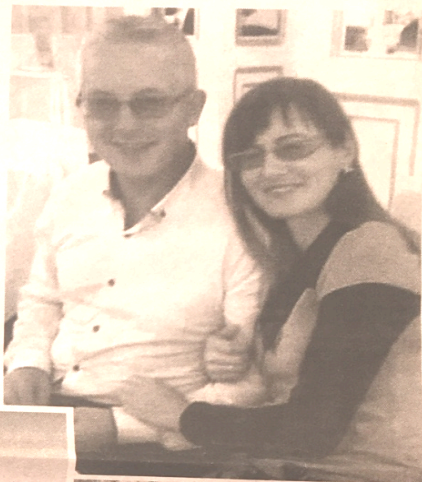
Ми поспілкувалися з митцями та спробували себе у ролі журналістів.

– Як змінилося Ваше життя після того, як почали малювати?

– Моє життя кардинально змінилося після великого впливу релігії, яка певною мірою і впливає на настрій картин, – каже пані Наталія.

– Що надихає Вас на творчість?

– Кожен новий ранок змушує будувати нові творчі плани, а також маленькі щирі дітки надихають творити щось нове та цікаве.

Роботи Наталії Семак

Роботи Валентини Семак

бібліотеці у с.Личківці. У 2018 році їхні роботи були представлені на виставці у приміщенні відділу бібліотечної роботи при «Центрі культури і дозвілля» у сит Гусатин. Також Наталія часто бере участь у благодійних аукціонах, де лотами є її картини. А ще художницю можна зустріти на святах, де

– Яка улюблена техніка?

– Наша з чоловіком улюблена техніка малювання – живопис.

– Скажіть, будь ласка, які картини любите малювати?

– Найбільше я люблю зображувати портрети, – поділилася Наталія. – Та серед моїх робіт

є полотна з біблійними сюжетами та релігійними мотивами. Також займаюся розписом стін. Мої роботи можна побачити у школах району та, до прикладу, у Гусатинській бальнеологічній лікарні, де на стінах створила тематичні картини. Також

нещодавно почала освоювати нову техніку – ліпки.

– А я віддаю перевагу пейзажам, – додав Володимир.

– Що для Вас означає малювання?

– Це все життя, а також ліки від усіх буденних неприємностей.

– Щоб хотіли побажати людям, які прагнуть малювати?

– Пам'ятайте, малювати – це вроджений талант, але найголовніша школа – це щоденна практика, без якої ми, художники, не уявляємо свого життя.

Гурток «Журналістика»
КРАВЕЦЬ Ірина,
ПАЛЮХ Соломія, ЧУ-
ПАК Вікторія, КАРХУТ
Інеса, МАЛКОВИЧ Хри-
стина, ФРИЦЬКА Лілія,
БУЧКО Тетяна,
ЗОШ І-ІІ ступенів
с. Личківці

Вчитель ГАВРИЛЮК
(ШМИРА)
Олеся Михайлівна

фотодракти

Нещодавно учні гуртка "Журналістика" та вчитель Олеся Михайлівна Гаврилук загальноосвітньої школи I-III ступенів с. Личківці відвідали редакцію районної газети, де їм була проведена екскурсія кабінетами редакції.

Учні прослухали цікаві розповіді про створення та існування районної газети "Вісник Надзбруччя", про те, як готується видання до друку та які функції виконує кожен працівник. У свою чергу діти ділилися розповідями про захоплення та творчі доробки.

Бажаємо майбутнім журналістам та їх керівнику гострого пера і цікавих тем для статей.

Знайомство

Сім'я художників

У нашому мальовничому селі Личківцях Гусятинського району є чимало талановитих людей. Серед них сім'я Наталії та Володимира Семаків. Це молоде подружжя художників не уявляє себе без фарб і полотен.

Пані Наталія розповіла, що її життя кардинально змінила релігія. Релігія також певною мірою і впливає на настрої картин. Кожен ранок дарує художниці нові творчі плани, а дітки надихають творити щось цікаве. Найбільше вона любить створювати портрети, а її чоловік — пейзажі. Малювання для них — це життя, а також ліки від усіх буденних неприємностей.

**Ірина КРАВЕЦЬ,
Соломія ПАЛЮХ,
Вікторія ЧУПАК,
Інеса КАРХУТ, Христина
МАЛКОВИЧ,
Лілія ФРИЦЬКА,
Тетяна БУЧКО, учениці
7 класу гуртка
«Журналістика» (вчителька
Гаврилюк (Шмира) Олеся
Михайлівна)
загальноосвітньої школи
I—III ступенів с. Личківців
Гусятинського району.**

Мої пригоди

Я – картина тихої ночі. На моєму полотні зображено дерева, вкриті чарами ночі, зорі та гострий краєвид місяця. Я стою на прилавку в магазині серед інших подружок.

Одного дощового дня мене купила заможна сім'я. Посадили в автомобіль на заднє сидіння і повезли в свій будинок. Мені сподобалося нове просторе помешкання. Я милувалася добрими та щирими сунками в родині.

Коли сім'я переїздила, мене загубили. Моя рамочка пошкодилася, без свідомості я пролежала до ранку. Коли вишло сонечко, мене підбрала жінка років тридцяти. Витерла рушником і принесла додому.

У неї проблеми з чоловіком-п'яницею через гроші. Той завжди виносить останню ко-

пійку з дому. Навіть дитині на день народження не було за що купити подарунок. З певних причин затримувалось їхнє розлучення. Я часто бачила, як п'яний тато бив маму, а десятирічний Данилко плакав. Але одного дня розлучення таки відбулося і в маленькій квартирці настала тиша. Відтепер мама працювала на двох роботах, а п'яний тато більше не з'являвся. Лише хлопчик часто сумував, бо довго не було мами з роботи.

Отож, дітки, не губіть свої речі, адже вони сумують за своїми господарями. На щастя, мені поталанило знайти другий дім.

Ірина КРАВЕЦЬ,
гурток «Журналістика»
загальноосвітньої школи
I-III ступенів с. Личківці

Мої пригоди

Я — картина тихої ночі. На моєму полотні зображено дерева, вкриті чарами ночі, зорі та гострий краєчок місяця. Я стою на прилавку в магазині серед інших подружок.

Одного дощового дня мене купила заможна сім'я. Посадили в автомобіль на заднє сидіння і повезли в свій будинок. Мені сподобалося нове просторе помешкання. Я милувалася добрими та щирими стосунками в родині.

Коли сім'я переїздила, мене загубили. Моя рамочка пошкодилася, без свідомості я пролежала до ранку. Коли вийшло сонечко, мене підбрала жінка років тридцяти. Витерла рушником і принесла додому.

У неї проблеми з чоловіком—п'яницею через гроші. Той завжди виносить останню копійку з дому. Навіть

дитині на день народження не було за що купити подарунок. З певних причин затримувалось їхнє розлучення. Я часто бачила, як п'яний тато бив маму, а десятирічний Данилко плакав. Але одного дня розлучення таки відбулося і в маленькій квартирці настала тиша. Відтепер мама працювала на двох роботах, а п'яний тато більше не з'являвся. Лише хлопчик часто сумував, бо довго не було мами з роботи.

Отож, дітки, не губить свої речі, адже вони сумують за своїми гостродарями. На щастя, мені поталанило знайти другий дім.

Ірина КРАВЕЦЬ,
гурток «Журналістика»
загальноосвітньої школи І—
ІІІ ступенів с. Личківці
Гусятинського району.

Казка

Ніченька та зорі

Пані Ніч чемно виконувала свої обов'язки перед Природою. Ніколи не зазіхала вона на час Дня, бо знала, що порушиться тоді рівновага.

Баба-Яга хотіла, аби ніч тривала довше за день. Якось навіть запропонувала хабаря Ніченьці, аби та захопила частину Дня, проте нічого старій не вдалось.

Яга почала мізкувати, що зробити для здійснення злих намірів, аж вирішила викрасти Зірочки. Коли пані Ніченька помітила їх відсутність, заплакала й почала картати себе за необачність.

На землю вже був час опускати сутінки, а Ніченька не знала, де знайти Зорі. Зателефонувала до Місяця і разом почали їх шукати. У них виникла думка, що до викрадення причетна Баба-Яга. Ось і вирушили до її хатини на курячих ніжках.

Саме тоді Яга виймала Зорі з

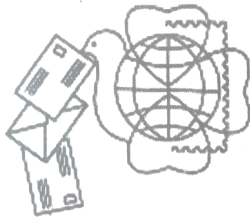
мішка та ховала їх до скрині. За цим і застали її Місяць та Ніченька.

Ключі від сховку Яга почепила собі на ший. Старий пересохлий від віку ланцюжок розірвався, і пані Ніченька підхопила ключі, які впали на підлогу. Неочікувано на допомогу прийшла сама Природа, яка побачила, що пунктуальна Ніч запізнюється на своє чергування. Разом вони визволили Зорі зі скрині, ще мить — і ті вже вибрались на небо.

Отож, дітки, як бачимо, все у природі закономірно і людина не може диктувати їй свої правила. Любіть і шануйте природу.

Олеся ГАВРИЛЮК (ШМИРА),
вчителька української мови та
літератури загальноосвітньої
школи І—ІІІ ступенів с. Личківці
Гусятинського району.

НАША ПОШТА

Творчість членів гуртка "Журналістика" ЗОШ I-III ст.
с. Личківці Гусятинського р-ну, Тернопільської обл.
Вчитель Олеся Гаврилюк

Троянда

Я — троянда, надзвичайно загадкова та найкрасивіша квітка у світі. У мене є коріння, але чомусь витягли людські руки із землі та замотали у поліетиленовий мішок. Моя історія розпочалася з того, що мене привезли в невідоме місце. Там було дуже людно. Згодом я почула слово ринок, але не знала значення. Лише коли пройшло декілька днів, з розмов сторонніх людей я дізналася, що тут мене має хтось купити.

Декілька днів я лежала на прилавку, а біля мене чимало інших квітів з інших міст і навіть країн. Одного дня підійшла дівчинка Оленка з мамою. Серед великого вибору асортименту у око потрапила я. І ось я вже їду до їхнього дому. Мені так цікаво!

Посадили у саду. Познайомилася я з іншими трояндами, вони цілий день мені шепчуть, що я потрапила у чарівний садочок.

— Подруги мої, я ніяк не можу зрозуміти, чому він чарівний?

— Незабаром все сама зрозумієш.

Одного разу вночі, коли вже всі люди спали, відбувалося щось незвичайне. Я не могла зрозуміти, як у світі може бути така ідилія. Небо стало дуже гарне. На його полотні висять зорі, які блистять. Пливе спокійно місяць і розказує чарівні казки. Аж тепер я зрозуміла, чому інші квіти називають цей сад чарівним.

Вікторія ЧУПАК

Новинка осені

(із цикла "Історія шести суконь")

Я тканина, початок нового життя одяжинки якоїсь пані. Одного разу мені вдалося почути розмову двох швей. Тоді я зрозуміла, що доля закинула мене до всесвітньовідомої модельєрки. Моє тіло — ніжний на дотик шовк. З мене викроїли форму та зшили сукню, упаковали та відіслали до магазину. Там я опинилася наче в іншому світі. Звикла бути тканиною, а вже сукня. Серед великого розмаїття своїх подружок я трохи вирізняюся яскравими барвами. А ще як згодом я почула від продавчинь, що саме я новинка осені. Довго не встигла набутися у магазині, бо мене у перший же день купили.

Модна пані одягла сукню з прикрасами та пішла в кав'ярню на день народження свого сина, з яким була не в дуже добрих стосунках. Але увагу звертали на сукню та сипали комплементи. Ще мене одягали на фотосесію і якесь сумне побачення з колишнім чоловіком. Я зрозуміла, що моя пані не проста жінка. Майже зі всіма посварена та на всіх ображена. Але це моя власниця, то й я її люблю. Ще мене одягли на день народження та потім кинули наче непотрібну ганчірку у коробку з надписом "Комісійний магазин". Трохи пожила я там, а згодом знову опинилася у магазині. Але вже не з новим одягом... Кожна річ тут пахне по-іншому. Хтось дорогими парфумами, хтось свіжістю прального порошку... Хоч це зовсім неважливо, ми усі знову у пошуку та чеканні нових власників. Нас об'єднує один дах і одна мета — потрапити у добрі руки.

Одного весняного дня, коли під ногами хлюпіла вода від розталого снігу, мене купила дівчина Оля. Не дуже часто ми ходили в гості, бо не була вона такою багатою, як моя попередня власниця, та мені з нею надзвичайно комфортно, бо вона дуже добра та щира. Головне ж бо у людині — душа.

Вікторія ЧУПАК,

уч. 7 класу, гурток "Журналістика" ЗОШ I-III ст., с. Личківці, Тернопільська область

Сукня в горошку

Прядіння нитки — одне з найдавніших виробництв. Воно полягає в тому, що волокна розтягують паралельно по кілька в довжину й одночасно скручують разом у тонкий джгутик. Мені дуже лячно, коли кравчиня підняла ножиці. Але її спокійний голос заспокоїв та й мій страх пройшов. Мене пошили у такому стилі, як на випускний вечір. І я помандрувала в торговий дім. Поруч з іншими блідими платтями виділялася, бо на чорному фоні красуються великі білі горошинки. Мене купили батьки Олі на випускний. Це найщасливіший день у моєму житті. Стільки щасливих облич я ще не бачила.

Соломія ПАЛЮХ, уч.7 класу

Сніжинка-Веселинка

Я Сніжинка-Веселинка. Моє тіло складається з тисячі дрібнесеньких кристаликів, які не видно неозброєним оком. Таке ім'я отримала через свою веселу вдачу. Дуже вже хочу полетіти на землю. Мої рідні кажуть, що це скоро відбудеться. Так довго чекала я цього моменту, але як він настав, стало мені дуже боязко.

— Як я там буду без своїх рідних? — з розпачем та нотками жалю промовила пухнаста.

— Не переживай. — почув слова доньки батько. — Незадовго ми прибудемо до тебе. Все, прощай! Пора тобі уже летіти. Подихом вітру Веселинку знесло, що не почула вона останніх настанов батька. Потрапила зимова красуня у центр міста Тернополя на площу, де красується величезна ялинка, біля якої діти та дорослі водять хороводи.

— О, як гарно! — скрикнула сніжинка. Не встигла роззирнутися, як вітер стрімголов поніс її в густий дрімучий ліс. Спершу Сніжинка-Веселинка перелякалася, а згодом заспокоїлася і втішалася нагодою побачити світ. Опинилася на даху невеличкого будинку, що на лісовій галявині. Вже навіть подумала, що це хатинка Баби-Яги, але не розгледіла чи має вона курячі ніжки. Цікавість не полишала юну красуню. Аж ось на запряжених оленями саньми прибув Святий Миколай. Відбулося знайомство.

— На моїй бороді є твої друзі, такі сніжинки як і ти. Чи не хочеш приєднатися?

— Звісно хочу! Це для мене найкращий подарунок! — Миколай своїми старечими руками, одягнутими у червоні рукавиці, підсадив тендітне тільце на бороду. Там вона зустріла усю свою сім'ю, за якою так довго сумувала. Напевне, дуже юною потрапила на землю.

— Я ж говорив тобі, що ми зустрінемося. — обняв свою донечку батько.

Наступила ніч, коли святий Миколай розносив подарунки. Сніжинка дуже хоче побачити це дійство. Ось святий угодник поклав подарунок маленькому хлопчику під подушку. Коли повертався до виходу, Сніжинка-Веселинка не втрималась на бороді і загубилася. Миттю її підхопив вітер та й поніс кудись далеко.

Христина МАЛКОВИЧ

ДІТИ НАМ
ПИШУТЬ!

Мої пригоди

Я – КАРТИНА тихої ночі. На моєму полотні зображено дерева, які вкрили чари ночі, зорі та гострий краєчок місяця. Стою я на прилавку в магазині серед подружок, і кожна із нас має свою неповторну історію. Зараз нас усіх об'єднує спільний дах – магазин, який складається із трьох поверхів. Точніше – торговий центр. У нашому відділі продають годинники, вази, статуєтки та різні сувеніри.

Одного дощового дня настав той момент, коли мене купила заможна сім'я. Посадили в автомобіль на заднє сидіння і повезли у свій будинок на околиці міста. Мені сподобалося нове просторе помешкання. Причепили мене у вітальні, де пили чай або каву з гостями. Це бувало не часто. Іноді мені доводилося сумувати, але недовго, бо згодом купили телевізор і сім'я все частіше дивилася його, а я милувалася їхніми добрими та щирими стосунками. У цьому домі не було суперечок. Все у нас було прекрасно. До того дня, коли сім'я раптом почала поспіхом збирати речі.

- Картину візьмемо з собою? – спитав чоловік.

- Так, звичайно! – відповіла його дружина.

І ми вирушили в дорогу.

Їхали ми – всі речі – у причепі легкового авто. Раптом розпочався сильний вітер і дощ. Перший зловив мене могутніми рука-

Картина Вінсента Ван Гога «Зоряна ніч»

ми та разом з дорогою вазою викинув на асфальт. Моя подружка по біді скрикнула з відчаю і розлетілася на дрібні шматочки, а по мені згодом проїхалась вантажівка. Я заплакала від нестерпного болю. Моя рамочка пошкодилася. Я втратила свідомість і так пролежала до ранку.

Коли вийшло сонечко, мене підбрала жінка років тридцяти. Витерла рушником і принесла додому.

- Данилку, подивися, що я знайшла по дорозі на роботу. Це буде тобі на завтрашній день народження. Я її полагоджу і повішу у кухні.

- Дякую, мамо.

По щоці ньєнки скотилася сльоза. У неї проблеми з чоловіком-п'яницею, який завжди виносив останню копійку з дому. Бідолашна навіть дитині не мала за що купити подарунок. І з певних причин затримувалося розлучення.

Я часто бачила, як п'яний тато бив маму, а десятирічний Данилко плакав. Але одного дня розлучення таки відбулося, і у маленькій квартирці настала тишина. Відтепер мама працювала на двох роботах, а п'яний тато більше не з'являвся. Лише Данилко часто сумував, бо мами довго не було з роботи...

На щастя, мені вдалося знайти гарний другий дім. Але хочу попросити вас, дітки: не губіть свої речі, адже вони дуже сумують за вами.

*Ірина Кравець, 7 клас, гурток «Журналістика»
Вчитель Гаврилюк (Шмира) Олеся Михайлівна
с. Личківці, Гусятинський р-н, Тернопільська обл.*

Історія шести суконь

Такі різні історії у всіх суконь, ми усі різними способами потрапили до однієї шафи. Об'єднує нас одне — спільний дах та спільні власники. Симпатична дівчина Оля та її сестричка Софійка — дуже порядні та щирі люди, які ніколи не кривдять своїх речей, слідкують за чистотою та порядком у своїй шафі-купе. Скоро до нашої колекції додасться ще дві сукні, які мати-кравчиня пошиє своїм донечкам.

Олеся ГАВРИЛЮК-ШМИРА,
вчитель мови та літератури ЗОШ І-
ІІІ ст. с.Личківці, Гусятинський район,
Тернопільська область

Пригоди краплинки

На одній з хмаринок живе сніжинка Зірочка разом зі своєю бабусяю Білосніжкою. Та ось настала весна і сніжинки миттєво перетворилися у краплинки. Одного дня Зірочка попросила бабусяю, щоб та розповіла про майбутнє.

— Зірочко-онучко, цього разу на могутніх крилах Вітру ти полетиш на землю, але не у вигляді сніжинки, а уже краплинки. Ти будеш випадати на землю рясним дощиком, і діти будуть співати тобі народну пісню:

Падай-падай, дощику,
Зварю тобі борщику,
В полив'янім горщику,
Дощику, припусти!
На бабині капусти,
На дідове сіно,
Щоб позеленіло.

— Ура! Я вже буду пізнавати світ очима краплинки!

— Так, онучко, і ти полетиш на землю першою з усієї нашої родини.

Нарешті настав довгоочікуваний день, маленька Зірочка одягла свою найкращу сукню, помахала ручкою і стрибнула на могутні крила вітру. Перед нею відкривався новий незвіданий світ. Раніше вона бачила його лише білим та засніженим, а зараз він яскравий та різнокольоровий. На мить вона уявила себе царівною і весело кружляла у веселому танці. Ще вона мріяла побачити людей.

— Що ти робиш? — закричала Зірочка до вітру, який ніс її стрімголов до дрімучого лісу. — Так треба! — грізно промовив вітер, бо, очевидно, був сьогодні без настрою.

На галявині краплинка Зірочка познайомилася з краплинкою Лялею та погралася у лови. Згодом вітер у піднесеному настрою підніс їх та залишив у маленького хлопчика на віях. Так справдилася мрія Зірочки, вона побачила людей. Не забуваймо мріяти, бо мрії мають можливість збуватися!

Христина МАЛКОВИЧ, уч. 7 кл.
ЗОШ І-ІІІ ст. с.Личківці, гурток
"Журналістика"

Весільна сукня

Я особлива та ніжна матерія, під назвою фатин, яка виготовляється з тонких волокон поліестера. За рахунок особливої техніки плетіння полотно має сітчасту структуру. У переважній більшості з нього шиють нарядні плаття: весільні сукні, платтячка для маленьких красунь. Мою швею звати Наталія Іванівна. Це сорокалітня жінка, яка пережила немало горя в житті та не здалася, ще й стала відомим модельєром весільних суконь. Кожного дня вона шиє весільні сукні. Не знаю як від одноманітності їй не сумно сидіти на такій роботі. Але роботу Наталія Іванівна любить понад усе, тому й віддає себе повністю. Напевне, мені пощастило у житті, бо пошили швидко, недовго пролежала я у складі та відіслали на ринок весільних суконь, що у Чернівцях. Там я не одна. Нас сотні... Очі засліплює сніжно-білий колір.

Одного дня я стала щасливою весільною сукнею для Вікторії, яка вийшла заміж за Тараса. Це так незвичайно бачити стільки людей на весіллі, чарівні посмішки гостей, відчувати переживання самої нареченої. Та щастя моє тривало не довго, бо відгуляли весілля і я у бруді та пилуці пролежала майже тиждень. Навіть ніхто не заговорив... Сама у корзині для одягу... Згодом мене відіслали у хімчистку, виставили на продаж в інтернеті, і мені пощастило, бо ще одна наречена одягнула на своє свято — скромна та щира дівчина Оля.

Тетяна БУЧКО, уч.7 класу

Розповідь сукні

Рожева сукня

Я — шматочок рожевої тканини, з якої вправні руки кравчині Олесі майструють модель сукні. Спершу я хвилювалася, щоб потрапити у надійні руки. Але доля добре поставилася до мене, і бажання здійснилося.

Довго дівчина років двадцяти чаклувала над моїм пошиттям, а ще довше над декором. Зате наслідок такий, що всі дівчата будуть за мною тягнутися рікою. Я вже звикла до тихої атмосфери у кабінеті Олесі. Вона рідко розмовляє по телефону, бо завжди немає часу, кудись поспішає, але ніколи не запізнюється на роботу. Це її особисте ательє ремонту та пошиття одягу. Олеся довго працювала, щоб відкрити справу свого життя. У неї золоті руки і добре серце. Я ще жодного разу не почула відмови комусь із замовників. Олеся довше попрацює, ніж комусь відмовить.

Одного дощового дня мене запакували в коробку та відвезли на ринок. Там невесело. Гамір, шум, багато людей, всі кудись поспішають. Дехто з дівчат мене приміряв, але ніхто не купив. Так минув тиждень, який здавався вічністю. Я не звикла жити сама по-собі без людини, яка турбується про мене. Я, наче, не зовсім одна, бо завжди біля мене є продавець, жінка років сорока, з блакитними очима і хриплим від цигарок голосом. Ця пані постійно голосно вигукує: "Купляймо плаття!" і здається, що вона чимшвидше хоче позбутися свого товару.

Довго жила я у кіоску цієї пані, потім мене купила Оля.

Інеса КАРХУТ, уч.7 класу

Емма

Я сукня, маю своє ім'я із колекції Емма. У магазині мене купила дівчина Оленка. Разом з мамою вона принесла мене додому. Дівчинка вдягла мене в садочок на свято. Влітку ціла родина почала збиратися на море. Навіть мене взяли із собою. Ще у житті я ніколи не літала літаком, там мені було дуже цікаво. Згодом я так стомилася, що заснула, як і моя господиня. Ми так міцно поринули у сон, що коли мама нас розбудила, то ми побачили порожній літак. Почали поспішати до виходу. Я дорогою дізналася, що ми приїхали відпочивати у Єгипет. Через декілька годин я вперше побачила величезний готель. Сім днів Оленка ходила на море і жодного разу не одягла мене. А я так хотіла побачити море... Поспіхом зібрали речі і подалися додому, а мене забули...

Недовго я плакала і горювала, бо у номер наступного дня заселилася дівчинка Єва зі своєю мамою, та й я була на щастя її розміру. Здійснилася моя мрія. Побачила широкі хвилі моря, поніжилася під палючим сонцем. Коли Єва приїхала додому, то часто одягала мене. А це найбільша радість для сукні.... Згодом передарували мене Оліній сестричці Софійці...

Ірина КРАВЕЦЬ,
уч.7 класу,
гурток "Журналістика"ЗОШ I—III ст.,
с.Личківці, Тернопільська область

Вітер

Я Вітер, який дуже любить прогулюватися полями. Мій батько — Сильний Вітер у лузі, раз у рік ми зустрічаємося в полі.

Клен цілу зиму непробудно спав. Весна ще не повністю вступила у свої права. Вітер одного дощового дня хотів розбудити дерево.

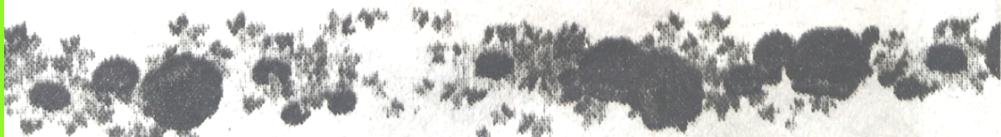
— Годі спати!

— Де ж весна? — запитав Клен.

— Ластівки на крилах несуть. — сказав Вітер.

Незадовго Клен зітхнув, розправив свої плечі. Почало все зеленіти. Прийшла Весна. Справжня, яка дала розпорядження одягнути деревам зелені шати, квітам розцвісти, дрібному дощу пролитися з хмари та скропити землю, щоб усе родило.

Христина МАЛКОВИЧ,
член гуртка "Журналістика" ЗОШ I-III ст.
с. Личківці Гусятинського р-ну,
Тернопільської обл.

Пригоди краплинки

На одній з хмаринок живе сніжинка Зірочка разом зі своєю бабусею Білосніжкою. Та ось настала весна і сніжинки миттєво перетворилися у краплинки. Одного дня Зірочка попросила бабусю, щоб та розповіла про майбутнє.

— Зірочко-онучко, цього разу на могутніх крилах Вітру ти полетиш на землю, але не у вигляді сніжинки, а уже краплинки. Ти будеш випадати на землю рясним дощиком, і діти будуть співати тобі народну пісню:

Падай-падай, дощику,
Зварю тобі борщику,
В полив'янім горщику,
Дощику, припусти!
На бабині капусти,
На дідове сіно,
Щоб позеленіло.

— Ура! Я вже буду пізнавати світ очима краплинки!

— Так, онучко, і ти полетиш на землю першою з усієї нашої родини.

Нарешті настав довгоочікуваний день, маленька Зірочка одягла свою найкращу сукню, помахала ручкою і стрибнула на могутні крила вітру. Перед нею відкривався новий незвіданий світ. Раніше вона бачила його лише білим та засніженим, а зараз він яскравий та різнокольоровий. На мить вона уявила себе царівною і весело кружляла у веселому танці. Ще вона мріяла побачити людей.

— Що ти робиш? — закричала Зірочка до вітру, який ніс її стрімголов до дрімучого лісу. — Так треба! — грізно промовив вітер, бо, очевидно, був сьогодні без настрою.

На галявині краплинка Зірочка познайомила з краплинкою Лялею та погралася у лови. Згодом вітер у піднесеному настрою підніс їх та залишив у маленького хлопчика на віях. Так справдилася мрія Зірочки, вона побачила людей. Не забуваймо мріяти, бо мрії мають можливість збуватися!

Христина МАЛКОВИЧ, уч. 7 кл.
ЗОШ I-III ст. с.Личківці, гурток
"Журналістика"

Чому воно не бачить зими?

Весільна сукня

Я особлива та ніжна матерія, під назвою фатин, яка виготовляється з тонких волокон поліестера. За рахунок особливої техніки плетіння полотно має сітчасту структуру. У переважній більшості з нього шиють нарядні плаття: весільні сукні, платтячка для маленьких красунь. Мою швею звати Наталія Іванівна. Це сорокалітня жінка, яка пережила немало горя в житті та не здалася, ще й стала відомим модельєром весільних суконь. Кожного дня вона шиє весільні сукні. Не знаю як від одноманітності їй не сумно сидіти на такій роботі. Але роботу Наталія Іванівна любить понад усе, тому й віддає себе повністю. Напевне, мені пощастило у житті, бо пошили швидко, недовго пролежала я у складі та відіслали на ринок весільних суконь, що у Чернівцях. Там я не одна. Нас сотні... Очі засліплює сніжно-білий колір.

Одного дня я стала щасливою весільною сукнею для Вікторії, яка вийшла заміж за Тараса. Це так незвичайно бачити стільки людей на весіллі, чарівні посмішки гостей, відчувати переживання самої нареченої. Та щастя моє тривало не довго, бо відгуляли весілля і я у бруді та пилюці пролежала майже тиждень. Навіть ніхто не заговорив... Сама у корзині для одягу... Згодом мене відіслали у хімчистку, виставили на продаж в інтернеті, і мені пощастило, бо ще одна наречена одягнула на своє свято — скромна та щира дівчина Оля.

Тетяна БУЧКО, уч.7 класу

Рожева сукня

Рожева сукня

Я — шматочок рожевої тканини, з якої вправні руки кравчині Олесі майструють модель сукні. Спершу я хвилювалася, щоб потрапити у надійні руки. Але доля добре поставилася до мене, і бажання здійснилося.

Довго дівчина років двадцяти чаклувала над моїм пошиттям, а ще довше над декором. Зате наслідок такий, що всі дівчата будуть за мною тягнутися рікою. Я вже звикла до тихої атмосфери у кабінеті Олесі. Вона рідко розмовляє по телефону, бо завжди немає часу, кудись поспішає, але ніколи не запізнюється на роботу. Це її особисте ательє ремонту та пошиття одягу. Олеся довго працювала, щоб відкрити справу свого життя. У неї золоті руки і добре серце. Я ще жодного разу не почула відмови комусь із замовників. Олеся довше попрацює, ніж комусь відмовить.

Одного дощового дня мене запакували в коробку та відвезли на ринок. Там невесело. Гамір, шум, багато людей, всі кудись поспішають. Дехто з дівчат мене приміряв, але ніхто не купив. Так минув тиждень, який здавався вічністю. Я не звикла жити сама по-собі без людини, яка турбується про мене. Я, наче, не зовсім одна, бо завжди біля мене є продавець, жінка років сорока, з блакитними очима і хриплим від цигарок голосом. Ця пані постійно голосно вигукує: "Купляймо плаття!" і здається, що вона чимшвидше хоче позбутися свого товару.

Довго жила я у кіоску цієї пані, потім мене купила Оля.

Інеса КАРХУТ, уч.7 класу

Історія шести суконь

Такі різні історії у всіх суконь, ми усі різними способами потрапили до однієї шафи. Об'єднує нас одне — спільний дах та спільні власники. Симпатична дівчина Оля та її сестричка Софійка — дуже порядні та щирі люди, які ніколи не кривдять своїх речей, слідкують за чистотою та порядком у своїй шафі-купе. Скоро до нашої колекції додасться ще дві сукні, які мати-кравчиня пошиє своїм донечкам.

Олеся ГАВРИЛЮК-ШМИРА,
вчитель мови та літератури ЗОШ І-
ІІІ ст. с.Личківці, Гусятинський район,
Тернопільська область